

Uitgifte

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 5 december 2019
Rolnummer 2018/AB/778
Beslissing waartegen beroep 15/1911/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid

tegensprekelijk arrest

definitief

kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

G., NN , wonende te , appellant,
vertegenwoordigd door mr. VERMOORTELE Anouk, advocaat te 1540 HERNE, Ekkelenberg
36,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVORZIENING, ON 0206.737.484, met zetel te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan, 7, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. SWENNEN Remi, advocaat te 1750
GAASBEEK, (Strico-advocaten) Donkerstraat 49.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 31 juli 2018, 7^e kamer (A.R. 15/1911/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 10 september 2018,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 31 oktober 2019 door advocaat-generaal N. Van den Brande,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 10 oktober 2019.

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING

1.

De heer G. werd op 15 april 2010 weduwnaar als gevolg van het overlijden van zijn echtgenote. Deze was op het moment van haar overlijden als ambtenaar in actieve dienst bij de Europese commissie.

Op 18 mei 2010 vroeg de heer G. werkloosheidsuitkeringen aan. Op het formulier dat hij diende in te vullen met betrekking tot zijn persoonlijke en familiale toestand, verklaarde hij geen rust- of overlevingspensioen te genieten. Hij ontving dan ook werkloosheidsuitkeringen.

Op 18 juni 2014 werd door een derde persoon aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening meegedeeld dat de heer G. zijn werkloosheidsuitkeringen cumuleerde met het overlevingspensioen dat uitgekeerd werd op basis van de tewerkstelling van zijn echtgenote bij de Europese commissie. Deze informatie werd door de Europese commissie aan de Rijksdienst bevestigd.

Op 15 juli 2014 diende de heer G. bij zijn uitbetalingsinstelling een nieuw formulier C 1 in waarbij hij ditmaal wel melding maakte van een wijziging van zijn persoonlijke toestand en met name van het feit dat hij sinds 1 augustus 2010 een overlevingspensioen genoot.

2.

Met drie brieven van 21 april 2015 deelde de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aan de heer G. mee dat het bedrag van zijn werkloosheidsuitkering diende herzien te worden respectievelijk voor de jaren van 2012, 2013 en 2014, rekening houdend met het overlevingspensioen dat hij genoot.

Tegelijkertijd werden hem terugvorderingsformulieren bezorgd waarin € 14.448,58 werd teruggevorderd voor het jaar 2012, € 13.766,76 voor 2013 en € 14.261,50 voor het jaar 2014.

Bij verzoekschrift van 17 juli 2015 heeft de heer G. beroep ingesteld tegen twee van de drie beslissingen van 21 april 2015, meer bepaald deze met betrekking tot de jaren 2013 en 2014.

Bij conclusies van 6 september 2017 heeft hij zijn beroep uitgebreid tot een beslissing die betrekking had op het jaar 2013.

3.

Bij vonnis van 31 juli 2018 heeft de arbeidsrechtbank de verschillende vorderingen ontvankelijk, doch in principe ongegrond verklaard. De rechtbank beval wel de heropening van de debatten met betrekking tot de omvang van de terugvordering voor het jaar 2012. De

rechtbank stelde zich de vraag of de verjaring niet was ingetreden voor de periode van 1 januari 2012 tot 31 maart 2012.

Bij verzoekschrift van 10 september 2018 heeft de heer G. beroep ingesteld tegen het vonnis van 31 juli 2018.

DE ONTVANKELIJKHEID

1.

Het verzoekschrift in hoger beroep is regelmatig naar de vorm.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening roept echter in dat het verzoekschrift laattijdig is. Volgens de Rijksdienst werd de gerechtsbrief aangeboden op 6 augustus 2018, zodanig dat de beroepstermijn begon te lopen op 7 augustus 2018 om te eindigen op 6 september 2019.

2.

Overeenkomstig artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek bedraagt de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen een vonnis, één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid van het wetboek. Overeenkomstig artikel 792 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek wordt, voor de zaken opgesomd in artikel 704 § 2 van het wetboek, het vonnis binnen de acht dagen bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de partijen. De huidige betwisting valt onder de toepassing van artikel 704 § 2 van het Gerechtelijk Wetboek.

Overeenkomstig art. 52 al. 1 van het Gerechtelijk Wetboek wordt de vervaltermijn gerekend van middernacht tot middernacht. Hij wordt gerekend vanaf de dag na die van de akte of van de gebeurtenis die hem doet ingaan en omvat alle dagen, ook zaterdag, zondag en wettelijke feestdagen. Overeenkomstig artikel 53 van het wetboek is de vervaldag in de termijn begrepen. Overeenkomstig artikel 54 van het wetboek wordt een in maanden of in jaren bepaalde termijn wordt gerekend van de zoveelste tot de dag vóór de zoveelste

Overeenkomstig artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek begint, wanneer de kennisgeving gebeurd is bij gerechtsbrief, de beroepstermijn te lopen vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde.

3.

Uit het dossier van de arbeidsrechtbank blijkt, zoals terecht opgemerkt wordt door het openbaar ministerie in zijn advies, dat voor de kennisgeving van het vonnis enkel een gerechtsbrief artikel 775 werd verzonden aan de heer G.

Er werd geen kennisgeving gedaan overeenkomstig artikel 792 van het Gerechtelijk Wetboek terwijl het vonnis moet beschouwd worden als een eindvonnis, waartegen onmiddellijk

beroep mogelijk is. De kennisgeving vermeldde aldus niet de volgens artikel 792 op straffe van nietigheid verplichte vermeldingen, te weten te weten de rechtsmiddelen, de termijn binnen welke dit verhaal moet worden ingesteld, evenals de benaming en het adres van de rechtsmacht die bevoegd is om er kennis van te nemen.

In zijn arrest van 29 januari 2016 C.14.0006.F/13, www.juridat.be oordeelde het Hof van Cassatie dat, om te beantwoorden aan de verplichtingen opgenomen in artikel 6.1 het Europees verdrag van de rechten van de mens, vereist is dat in ieder vonnis de mogelijkheden om rechtsmiddelen aan te wenden, met inbegrip van de termijnen ervan, duidelijk worden vastgesteld, en ook dat ze op de meest expliciet mogelijke wijze ter kennis worden gebracht.

4.

Ten overvloede moet vastgesteld worden dat, vermits de datum van kennisgeving niet werd vermeld op het bewijs van afgifte, niet met zekerheid kan worden vastgesteld op welke datum precies de gerechtsbrief werd aangeboden¹. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de gerechtsbrief op dezelfde dag werd aangeboden als deze werd aangeboden aan de Rijksdienst. Het bericht van ontvangst werd, voor wat betreft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, ter griffie ontvangen op 8 augustus 2018, terwijl dit voor de heer G. slechts gebeurde op 10 augustus 2018. Indien de kennisgeving gebeurde op 8 augustus 2018, dan verstreek de beroepstermijn slechts op 10 september 2018 (8 september 2018 was immers een zaterdag).

Er kan aldus niet vastgesteld worden dat het beroep laattijdig was.

BEOORDELING

De Rijksdienst voor arbeidsvoorziening stelt in zijn conclusies dat de oorspronkelijke vordering voor de arbeidsrechtbank onontvankelijk was, omdat het verzoekschrift niet gemotiveerd was. Artikel 704 § 2 van het gerechtelijk wetboek stelt echter geen enkele vormvereiste aan het verzoekschrift bedoeld in deze bepaling. Het is dan ook niet vereist dat dit verzoekschrift gemotiveerd is. Het volstaat dat het verzoekschrift duidelijk maakt tegen welke beslissing beroep wordt aangetekend. Het oorspronkelijk verzoekschrift was dan ook wel degelijk ontvankelijk.

1.

¹ de kennisgeving gebeurde volgens de heer Geeraerts niet aan hem zelf maar aan een buurvrouw die zijn zaken behartigde en zijn postbus leeg maakte tijdens zijn afwezigheid in Frankrijk

Volgens de heer G. heeft de eerste rechter zich ten onrechte gesteund op artikel 65 § 3 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit) om te oordelen dat geen cumulatie met het recht op werkloosheidsuitkeringen mogelijk was. Deze bepaling viseert de pensioenen en andere als dusdanig geldende voordelen toegekend (1) door of krachtens de Belgische of buitenlandse wet toegekende voordelen en (2) door een Belgische of buitenlandse instelling van sociale zekerheid, een openbaar bestuur, openbare instelling of een instelling van openbaar nut.

De Europese commissie is geen instelling die geïmplementeerd wordt door de reglementering. Bovendien voorziet een Protocol van de Europese commissie dat het overlevingspensioen vrijgesteld is van nationale belastingen. Dit houdt in, aldus de heer G., dat dit niet kan aangezien worden als een inkomen dat onderhevig aan sociale en fiscale inhoudingen.

Hij ontving enkel een “emolument”, dat niet gelijk staat met een pensioen.

2.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. In antwoord op de vraag gesteld in het vonnis met betrekking tot de toepassing van de regels inzake de verjaring, aanvaardt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dat de terugvordering geen betrekking kan hebben op de periode van 1 januari 2012 tot 28 februari 2012.

3.

Overeenkomstig art. 65 § 2 van het werkloosheidsbesluit kan de werkloze die een onvolledig pensioen of een overlevingspensioen geniet, uitkeringen genieten binnen de beperkingen van artikel 130 van het werkloosheidsbesluit.

Het genot van de uitkeringen wordt evenwel slechts toegekend op voorwaarde dat de werkloosheid haar oorzaak niet vindt in de stopzetting of de vermindering van de arbeid omwille van de ontvangst van het pensioen of de overgangsuitkering en op voorwaarde dat het stelsel op grond waarvan het pensioen wordt toegekend: 1° de cumulatie van het pensioen met de uitkeringen niet verbiedt; 2° het genot van het pensioen of het bedrag van het pensioen niet afhankelijk stelt van voorwaarden die de beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt beperken.

Overeenkomstig art. 65 § 3 worden voor de toepassing van dit artikel als pensioen aangemerkt de ouderdoms-, rust-, anciënniteits- of overlevingspensioenen en andere als dusdanig geldende voordelen toegekend: (1) door of krachtens een Belgische of buitenlandse wet; (2) door een Belgische of een buitenlandse instelling van sociale zekerheid, een openbaar bestuur, een openbare instelling of een instelling van openbaar nut.

4.

Zoals de eerste rechter vaststelde is artikel 65 § 3 van het werkloosheidsbesluit zeer ruim geformuleerd. Deze bepaling heeft betrekking op alle ten titel van pensioen uitgekeerde voordelen, ongeacht of deze een Belgische of een andere herkomst hebben. De bepaling viseert uitdrukkelijk zowel de nationale als de extra nationale pensioenen. Een pensioen uitgekeerd door een supranationale overheid moet gelijkgesteld worden met een pensioen uitgekeerd door een “buitenlandse” instelling voor sociale zekerheid.

Het overlevingspensioen, zoals uitgekeerd naar aanleiding van het overlijden van de echtgenote van de heer G., maakt deel uit van het sociaal zekerheidsstelsel ingesteld voor de ambtenaren van de Europese Unie. Deze ambtenaren dienen om die reden niet te worden aangesloten bij een nationaal stelsel en hebben geen bijdrageplicht ten aanzien van deze nationale stelsels (zie H.v.J. 10.05.2017 C-690-15).

5.

De omstandigheid dat het overlevingspensioen, toegekend door de Europese commissie, vrijgesteld is van belastingen, zoals de heer G. aangeeft, heeft geen invloed op de toepassing van de vermelde wettelijke bepalingen. Overigens blijkt uit het attest dat de heer G. voorlegt dat het overlevingspensioen alleen vrijgesteld is van nationale belastingen van de lidstaten, maar wel onderworpen is aan de communautaire belastingen.

Ten onrechte verwijst de heer G. ook naar nieuwe cumulatieregels in de pensioenwetgeving. De cumulatieregels waarnaar verwezen wordt hebben betrekking op de Belgische pensioenen voor ambtenaren en niet op pensioenen uitgekeerd door de Europese commissie.

Ten onrechte verwijst de heer G. in besluiten ook naar een vertaling van de term “émoluments” in het attest van de Europese commissie. Volgens “Google translate” betekent dit “bijverdienste”. De term emoluments verwijst volgens de Dictionnaire Larousse naar bezoldiging, een salaris verbonden aan een tewerkstelling. Volgens het Van-Dalewoordenboek wordt “émoluments” vertaald door “bezoldiging”. De enige conclusie die kan getrokken worden is dat betrouwbaarheid van “Google translate” zeer beperkt is.

6.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aanvaardt in besluiten dat de terugvordering voor het jaar 2012 moet beperkt worden tot de periode vanaf 1 maart 2012 (de werkloosheidsuitkeringen voor de maand maart 2012 werden uitbetaald in april 2012).

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

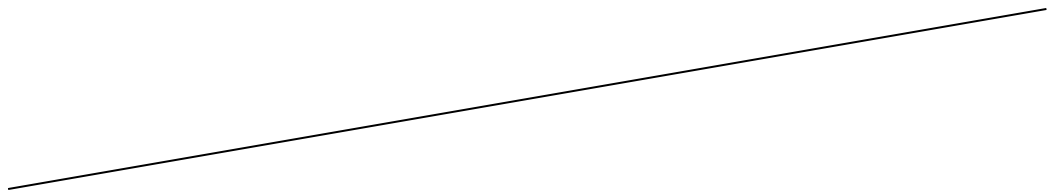
Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal, waarop geen repliek van partijen,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en beperkt gegrond. Bevestigt de bestreden administratieve beslissingen onder het enkele voorbehoud dat voor het jaar 2012 de terugvordering enkel kan slaan op de periode van 1 maart 2012 tot 31 december 2012.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer G. op 174,94 € rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot betaling van een bijdrage van € 20 voor het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

F. KENIS, raadsheer,
C. LAURIERS, plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
K. GACOMS, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

K. GACOMS,

C. LAURIERS,

F. KENIS,

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 5 december 2019 door

F. KENIS, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

F. KENIS.